

Даниял кітабы — Жүз алпыс екінші

Римнің пайғамбарлық уақыты: аянды ашу

Jeff Pippenger

2024-03-27

Рим осы аянды орнықтырады, әрі Рим өз «уақытында» ашылады. Бұл — Уайт әпке айқын нәрсе ретінде нені түсіну керектігін айтатын мәлімдеме:

«Аян — мөрленген кітап, бірақ ол сонымен қатар ашылған кітап та. Онда осы жер тарихының соңғы күндерінде жүзеге асуға тиіс ғажайып оқиғалар жазылған. Бұл кітаптың ілімдері айқын, тылсым әрі түсініксіз емес. Онда Даниял кітабындағыдай сол бір пайғамбарлық желі қайта жалғастырылады. Құдай кейбір пайғамбарлықтарды қайталап айтқан, осылайша оларға айрықша мән берілуі керектігін көрсеткен. Ие зор маңызы жоқ нәрселерді қайталамайды». Manuscript Releases, 9-том, 8-б.

«Ие» аса зор маңызы жоқ нәрселерді қайталамайды», ал Риммен байланысты «уақыттар» қайта-қайта қайталанады. Риммен байланысты «уақытты» түсіну «аса зор маңызға» ие, өйткені аянды белгілейтін нысан ретінде Римді ашып көрсететін де — сол. Даниял мен Аян кітаптарында папалық биліктің бір мың екі жүз алпыс жылы тура жеті рет аталады.

Ол Ең Жоғарғыға қарсы зор сөздер сөйлейді, Ең Жоғарғының әулиелерін титықтатады, әрі уақыттар мен заңдарды өзгертуді ойлайды; және олар бір уақыт, екі уақыт және жарты уақыт бойы оның қолына беріледі. Даниял 7:25.

Мен өзен суларының үстінде тұрған, зығыр киім киген әлгі ер адамды естідім: ол оң қолын да, сол қолын да көкке көтеріп, мәңгі тірі Тірінің атымен ант етіп: «Бұл бір уақытқа, уақыттарға және жарты уақытқа созылады; ал киелі халықтың күшін бытыратып тастауды аяқтаған кезде, осының бәрі орындалады»,— деді. Даниял 12:7.

Ал ғибадатханадан тыс сыртқы ауланы тыс қалдыр да, оны өлшеме; өйткені ол басқа ұлттарға берілген: олар қасиетті қаланы қырық екі ай бойы таптап жүреді. Аян 11:2.

Мен Өзімнің екі куәгеріме билік беремін, және олар жамылғы киіп, бір мың екі жүз алпыс күн пайғамбарлық етеді. Аян 11:3.

Сол әйел шөл далаға қашып кетті; онда оған Құдай дайындап қойған орын бар еді, сол жерде оны мың екі жүз алпыс күн бойы асырасын деп. Аян 12:6.

Сонда әйелге алып қыранның екі қанаты берілді, ол жыланның алдынан шөл далаға, өз орнына ұшып баруы үшін; сол жерде ол бір уақыт, уақыттар және жарты уақыт бойы асыралады. Аян 12:14.

Оған зор сөздер мен күпірліктер айтатын ауыз берілді; және оған қырық екі ай бойы әрекет ету билігі берілді. Аян 13:5.

Осы жеті тікелей сілтеме Римнің әртүрлі нақты пайғамбарлық сипаттарын көрсетеді. Дәл сол аяттарда Рим ашылады. Уайт ханым сондай-ақ бұл кезеңдердің «үш жарым жыл немесе 1260 күн» ретінде де бейнеленетінін қосады. Киелі кітаптан «үш жарым жыл» да, «1260 күн» де таппайсыз. Уайт ханым жай ғана осыған сәйкес әлгі жеті сілтеменің есебін қолданып отыр.

13-тарауда (1–10 аяттарда) «қабыланға ұқсас» тағы бір аң сипатталады; оған айдаһар «өзінің күшін, тағын және зор билігін» берді. Көптеген протестанттар сенгеніндей, бұл рәміз ежелгі Рим империясы бір кезде иеленген күшке, таққа және билікке мұрагер болған папалықты білдіреді. Қабыланға ұқсас аң туралы былай деп жария етіледі: «Оған зор сөздер мен Құдайға тіл тигізулер сөйлейтін ауыз берілді... Ол Құдайға қарсы тіл тигізіп, Оның есіміне, Оның киелі шатырына және көкте тұратындарға тіл тигізу үшін аузын ашты. Оған әулиелермен соғысуға және оларды жеңуге рұқсат етілді; әрі оған барлық рулардың, тілдердің және халықтардың үстінен билік берілді». Даниял 7-тараудағы кіші мүйіздің сипаттамасымен дерлік бірдей бұл пайғамбарлық еш күмәнсіз папалықты нұсқайды.

«Оған қырық екі ай әрекет етуге билік берілді». Ал пайғамбар былай дейді: «Мен оның бастарының бірін өлімші жарақат алғандай көрдім». Және тағы: «Тұтқынға айдаушының өзі тұтқынға айдалады; қылышпен өлтіруші қылышпен өлтірілуге тиіс». Осы қырық екі ай — Даниял 7-тараудағы «бір уақыт, уақыттар және жарты уақыт», яғни үш жарым жыл немесе 1260 күн — папалық билік Құдай халқын езгіге салуға тиіс болған мерзіммен бірдей. Алдыңғы тарауларда айтылғандай, бұл кезең папалықтың үстемдігімен, б.з. 538 жылы, басталып, 1798 жылы аяқталды. Сол кезде папа француз әскері тарапынан тұтқынға алынды, папалық билік өлімші жарақат алды, және «Тұтқынға айдаушының өзі тұтқынға айдалады» деген алдын ала айтылған сөз орындалды». Ұлы күрес, 439.

Үш жарым жылды Римді «әшкерелейтін» «уақыт» деп те қарастыруға мүмкіндік беретін шабыттанған беделдің негізінде, Киелі кітаптағы Римге қатысты өзге де сілтемелер айқындала түседі.

Бірақ сендерге шындығын айтамын: Илиястың күндерінде, аспан үш жыл алты айға жабылып, бүкіл елде қатты ашаршылық болған кезде, Исраилде көптеген жесірлер болды. Лұқа 4:25.

Илиястың үш жарым жылы уақытты Тиатира шіркеуіндегі папалық Римнің нышаны болып табылатын Езабелмен байланыстырады.

Алайда саған қарсы қояр бірнеше нәрсем бар: өйткені өзін пайғамбар әйелмін деп атайтын Езабел деген әйелге Менің қызметшілерімді азғындық жасауға және пұттарға бағышталған құрбандықтарды жеуге үйретіп, азғыруына жол беріп отырсың. Мен оған өзінің азғындығына тәубе етуге уақыт бердім, бірақ ол тәубе еткен жоқ. Аян 2:20, 21.

Езабел арқылы бейнеленген төртінші шіркеуге берілген «уақыт» сондай-ақ «кеңістік» болып табылады.

Илияс біз сияқты-ақ әлсіздікке бейім адам еді, әрі ол жаңбыр жаумасын деп бар ынтасымен сиынды; сонда жер бетіне үш жыл алты ай бойы жаңбыр жаумадy. Жақып 5:17.

Қырық екі айдың бір мың екі жүз алпыс күнмен бірдей екенін түсіндіре отырып, Уайт әпке бұл кезеңді Мәсіх атап өткен «сол күндер» деп айқындайды.

Мұнда аталған кезеңдер — «қырық екі ай» және «бір мың екі жүз алпыс күн» — бірдей; екеуі де Мәсіх қауымының Рим тарапынан қысым көретін уақытын білдіреді. Папалық үстемдіктің 1260 жылы б.з. 538 жылы басталып, сондықтан 1798 жылы аяқталуға тиіс еді. Сол кезде француз әскері Римге кіріп, папаны тұтқынға алды, әрі ол жер аударуда қайтыс болды. Көп ұзамай жаңа папа сайланғанымен, содан бері папалық иерархия бұрын иеленген билікті енді ешқашан жүргізе алған жоқ.

«Шіркеудің қудалануы 1260 жылдың бүкіл кезеңі бойы жалғаса берген жоқ. Құдай Өз халқына деген рақымымен олардың отты сынақ уақытының мерзімін қысқартты. Шіркеудің басына түсетін “ұлы қасіретті” алдын ала айтып, Құтқарушы былай деді: “Егер сол күндер қысқартылмаса, ешбір пенде құтқарылмас еді; бірақ тандап алынғандар үшін сол күндер қысқартылады”. Матай 24:22. Реформацияның ықпалымен қудалау 1798 жылдан бұрын тоқтатылды». Ұлы күрес, 266.

Мәсіх пен Уайт әпке “сол күндер” деген тіркесті папалық Римді айқындайтын “уақыт” деп танытады. Даниел он бірінші тараудың отыз бірінші аятында папалықтың жер тағына отырғызылуынан кейін басталған қудалау туралы айтқанда, сол қудалау уақытын “көп күндер” деп атайды.

Оның жағында қарулы күштер тұрады да, олар күштің киелі орнын арамдап, күн сайынғы құрбандықты алып тастайды және қаңыратып тастайтын жиіркенішті орнатады. Ал келісімге қарсы зұлымдық жасайтындарды ол жағымпаздықпен аздырады; бірақ өз Құдайын танитын халық берік болып, ерлік істер жасайды. Халықтың арасындағы парасаттылар көптерге тәлім береді; бірақ олар ұзақ күндер бойы семсерден, оттан, тұтқындықтан және талаудан құлайды. Даниел 11:31–33.

Рим өзімен байланыстырылған пайғамбарлық уақытқа қатысты ашылады; сондықтан Пауыл күнә адамы «өз уақытында» ашылады дейді. Егер біз оны білмесек, құритын аянды Римнің орнықтыратыны, сол пайғамбарлық уақыттың неге соншалықты жиі әрі сан алуан түрде бейнеленетінін айқындайды, өйткені Құдай «елеусіз нәрселерді қайталамайды». Алдыңғы аяттарда бұл уақыт кезеңінің соңы да белгіленген.

Ал халық ішіндегі парасаттылар көптерге тәлім береді; бірақ олар ұзақ күндер бойы семсерден, оттан, тұтқындықтан және талаудан құлайды. Ал олар құлаған кезде, оларға азғана жәрдем көрсетіледі; бірақ көптер оларға екіжүзділікпен қосылады.

Парасаттылардың кейбірі оларды сынау, тазарту және ағарту үшін, ақырзаман уақытына дейін құлайды; өйткені бұл әлі де белгіленген уақытқа арналған. Даниял 11:33–35.

«Ақырғы уақыт» «әлі белгіленген уақытқа» арналған. «Белгіленген» деген еврей сөзі — «моэд», ол бекітілген уақытты немесе тағайындалған мезгілді білдіреді. Даниял

кітабындағы «белгіленген уақыттың» пайғамбарлық тұрғыдағы мәні мен маңыздылығы оның қаншалықты жиі аталып өтілетіні арқылы айқындалады. Лаодикеялық Адвентистердің өте азы, тіпті бар болса да, 1989 жылдың «ақырғы уақыт» болғанын, демек 1989 жылдың тағайындалған уақыт болғанын мойындайды. Бұл — Құдайдың Өзі белгілеген уақыт еді, сол кезде Ол жүз қырық төрт мыңдық қозғалыс үшін білімді мөрден ашатын еді. Осы себепті Даниял кітабы «белгіленген уақыттың» «ақырғы уақыттың» келуін білдіретініне куәлік береді. Даниялдың сегізінші тарауында осы пайғамбарлық рәміз баяндалған.

Сонда мен Ұлай өзенінің екі жағасының арасынан бір ер кісінің дауысын естідім; ол дауыстап: «Ғабриел, мына адамға осы аянды ұқтыр»,— деді. Сонда ол мен тұрған жерге жақындап келді; ол келгенде, мен қорқып, жүзіммен жерге құладым. Бірақ ол маған: «Түсін, ей, адам баласы, өйткені бұл аян ақыр заманға қатысты»,— деді. Ол менімен сөйлесіп тұрған кезде, мен жүзіммен жерге қарап, терең ұйқыға кеттім; бірақ ол маған қолын тигізіп, мені тік тұрғызды. Сосын ол: «Міне, мен саған қаһардың соңғы кезеңінде не болатынын білдіремін; өйткені ақыр белгіленген уақытта болады»,— деді. Даниял 8:16–19.

Он бірінші тараудағыдай, осы аяттардағы «ақыр заман» деген тіркестегі «ақыр» сөзі «белгіленген» деп аударылған сөзден өзге бір еврей сөзі болып табылады. Ақыр заман белгіленген мезгілде басталатын бір кезеңді білдіреді. «Белгіленген уақыт» (moed) — тағайындалған мерзім, ал ақыр заман (еврейше «gets» сөзі) — сол белгіленген уақытта басталатын уақыт кезеңі. Римді ашып көрсететін де сол «уақыт», әрі сол «уақыттың» маңыздылығы соншалық, сол кезеңнің соңы және сол уақыттың соңынан кейін келетін кезең бірнеше куә арқылы бейнеленген. Даниялдың он бірінші тарауының жиырма төртінші аятында пұтқа табынушы Римнің дүниені бір «уақыт» бойы билейтіні көрсетілген.

Рәміздік бір «уақыт» — үш жүз алпыс жыл, өйткені Киелі кітаптағы бір жылда үш жүз алпыс күн бар. Пұтқа табынушы Рим бір «уақыт» билік етті, ал папалық Рим «бір уақыт, екі уақыт және жарты уақыт» билік етті. Қазіргі Рим рәміздік бір «сағатқа», немесе рәміздік «қырық екі айға» билік етеді. 1844 жылдан кейін ешқандай пайғамбарлық уақыт жоқ, сондықтан «сағат» пен «қырық екі ай» жуық арада шығатын жексенбілік заңнан адамзатқа берілген сынақ мерзімінің жабылуына дейінгі кезең болып табылады. Бірақ пұтқа табынушы Рим б.з.д. 31 жылғы Акции шайқасынан бастап, Константин империяның астанасын 330 жылы Константинопольге көшіргенге дейін үстем билік жүргізді. Біз төмендегі аяттардың пұтқа табынушы Рим туралы айтатынын білеміз, өйткені Мәсіх айқышқа шегеленген кезде «жойылатын» «келісімнің әміршісі» ретінде бейнеленген. Сол кезде билік етіп тұрған күш пұтқа табынушы Рим еді, сондықтан біз қазір қарайтын аяттар пұтқа табынушы Римді айқындайды.

Оның орнына бір жексұрын адам көтеріледі; оған патшалықтың абыройы берілмейді. Бірақ ол бейбіт түрде келіп, патшалықты жағымпаздықпен иеленіп алады. Топан судай тасыған әскерлер оның алдынан шайылып кетіп, күйретіледі; тіпті келісімнің әміршісі де солай болады. Онымен одақ жасалғаннан кейін, ол алдамшылықпен әрекет етеді; өйткені ол келіп, аз ғана халықпен күшейеді. Ол аймақтың ең шұрайлы жерлеріне де

бейбіт түрде кіреді; әрі әкелері де, аталары да істемегенді істейді: ол олардың арасына олжаны, талап-тонауды және байлықты үлестіреді; иә, ол белгілі бір уақытқа дейін бекіністерге қарсы өз айла-амалдарын алдын ала ойластырады. Даниял 11:21–24.

Осы аяттардағы соңғы тіркестегі “against” сөзі шын мәнінде “from” дегенді білдіреді, әрі аят пұтқа табынушы Римнің үш жүз алпыс жыл бойы өзінің тірегінен (Рим қаласынан) билік жүргізетінін (өзінің айла-амалдарын жүзеге асыратынын) айтып тұр.

«24-АЯТ. Ол уәлаяттың ең шұрайлы жерлеріне де бейбіт түрде кіреді; әрі ол өз әкелері де, әкелерінің әкелері де істемегенді істейді; ол олардың арасына олжаны, талауды және байлықты шашып береді; иә, ол бір уақытқа дейін қорғандарға қарсы өз айлаларын алдын ала ойластырады».

«Рим дәуіріне дейін халықтардың бағалы уәлаяттар мен бай жерлерге иелік етудің әдеттегі жолы соғыс пен жаулап алу арқылы болатын. Енді Рим әкелері де, арғы аталары да істемегенді істеуге тиіс еді; атап айтқанда, бұл иеліктерді бейбіт жолмен қабылдауға. Бұрын-соңды естілмеген дәстүр енді бастау алды: патшалар өз патшалықтарын мұра ретінде римдіктерге қалдыратын болды. Рим осылайша кең уәлаяттарға иелік етті.

«Осылайша Римнің үстемдігіне түскендер бұдан аз пайда көрген жоқ. Оларға ізгілік пен кеңшілік көрсетілді. Бұл олжа мен олжалы дүние олардың арасына үлестірілгендей еді. Олар жауларынан қорғалды және Рим билігінің саясында тыныштық пен қауіпсіздік ішінде өмір сүрді.

«Осы аяттың кейінгі бөлігіне қатысты епископ Ньютон қамалдарға қарсы емес, қамалдардан болжаушы ниеттерді меңзейтін мағына береді. Мұны римдіктер жеті төбелі өз қаласының берік қамалынан істеді. “Тіпті бір уақытқа дейін;” сөзсіз, пайғамбарлық уақыт, яғни 360 жыл. Бұл жылдарды қай мезеттен бастап есептеу керек? Бәлкім, келесі аятта назарға ұсынылған оқиғадан бастау керек шығар.

«25-АЯТ. Ол ұлы әскермен оңтүстік патшасына қарсы өз күшін де, жүректілігін де көтереді; ал оңтүстік патшасы өте үлкен әрі қуатты әскермен соғысқа көтерілетін болады; бірақ ол төтеп бере алмайды, өйткені оған қарсы қастандықтар ойластырылады.»

«23 және 24-аяттар арқылы біз яһудилер мен римдіктер арасындағы б.з.д. 161 жылғы одақтан бергі кезеңге, яғни Римнің әмбебап үстемдікке ие болған уақытына алып келінеміз. Енді алдымыздағы аят оңтүстіктің патшасы — Мысырға қарсы қуатты жорықты және ұлы да құдіретті әскерлер арасындағы елеулі шайқастың болуын көз алдымызға әкеледі. Осындай оқиғалар дәл осы шамада Рим тарихында шынында да орын алды ма? — Иә, алды. Бұл соғыс Мысыр мен Рим арасындағы соғыс болды; ал сол шайқас Акции шайқасы еді. Осы қақтығысқа алып келген жағдайларға қысқаша шолу жасап көрейік». Урайя Смит, *Daniel and the Revelation*, 271–273.

Келесі аяттарда Даниял белгіленген уақыт пен ақырзаманға қайтадан сілтеме жасайды.

Ол ұлы қолмен оңтүстіктің патшасына қарсы өз күшін де, батылдығын да көтереді; ал оңтүстіктің патшасы да аса зор әрі қуатты қолмен соғысқа аттанады; бірақ ол төтеп бере алмайды, өйткені оған қарсы айла-шарғылар құрылады. Тіпті оның асынан үлес жейтіндер де оны құртады, оның әскері тасқындай лап қояды; әрі көптеген адам қылыштан құлап өледі. Бұл екі патшаның да жүрегі зұлымдық істеуге ауады, және олар бір дастарқан басында өтірік сөйлеседі; бірақ бұл жүзеге аспайды, өйткені соңы әлі де белгіленген уақытта болады. Сонда ол мол байлықпен өз еліне қайтады; оның жүрегі қасиетті келісімге қарсы болады; ол өз дегенін істеп, өз еліне қайтады. Белгіленген уақытта ол қайта оралып, оңтүстікке қарай келеді; бірақ бұл алдыңғысындай да, соңғысындай да болмайды. Даниял 11:25–29.

Сегізінші тарауда Жәбірейіл «хазаон» — екі мың бес жүз жиырма жылдық аян — белгіленген уақытта аяқталатынын, содан кейін «ақыр заман уақыты» деп бейнеленген кезең басталатынын анық көрсетті. Бұл үзіндіде белгіленген уақыт — пұтқа табынушы Римнің дүниеге үстемдікпен билік жүргізетін үш жүз алпыс жылдық мерзімінің соңы. Бұл үзіндіде «ақыр заман уақыты» жоқ, өйткені тарихтың сол кезеңінің соңында ашылуы тиіс болып мөрленген ешнәрсе болған жоқ.

Даниял кітабының сегізінші тарауында ашу-ызаның «соңғы шегіне» қатысты көрініс — жиырма үш жүз жылмен бір мезгілде аяқталған екі мың бес жүз жиырма жыл — «ақыр заманға» дейін мөрленіп қойылды; өйткені екі көріністің де белгіленген уақыты болған 1844 жылы үшінші періштенің нұры ашылды. Даниял кітабының он бірінші тарауында, отызыншыдан отыз алтыншы аяттарға дейін, 1798 жылы «бірінші ашу-ызаның» соңында, бірінші періштенің нұры ашылған кезде, «ақыр заман» деп бейнеленген бір кезең болуы тиіс еді. Сондықтан пұтқа табынушы Римнің уақытқа қатысты пайғамбарлығының ақыр заманы болған жоқ, тек үш жүз алпыс жылдың қашан аяқталғанын айқындайтын белгіленген уақыты ғана болды; ал 1798 жылғы белгіленген уақыт та, 1844 жылғы белгіленген уақыт та «ақыр заман» деп бейнеленген кезеңде түсінілуге тиіс болған бір хабарды ашты.

Рим өзінің пайғамбарлық уақыты аясында пайғамбарлық түрде бейнеленген қалпында ашылады. «Уақыт, уақыттар және жарты уақыт», «қырық екі ай», «бір мың екі жүз алпыс күн» және «үш жарым жыл» — Папалықтың Қараңғы ғасырлар дәуірінде билік жүргізген кезеңін білдіретін түрлі нышандардың кейбірі. Миллериттер қозғалысын бір жүз қырық төрт мыңның қозғалысымен байланыстыратын уақыт кезеңі — бір жүз жиырма алты жыл. Бір жүз жиырма алты саны да бір мың екі жүз алпыс күннің нышаны болып табылады, өйткені ол сол мөлшердің оннан бірі, яғни ондығы. 1863 жылғы бүліктен 1989 жылы белгіленген уақытқа дейінгі бір жүз жиырма алты жыл 1989 жылды Құдайдың ақырғы күндердегі халқымен белгілеген мерзімі ретінде айқындайды.

Біз бұл зерттеуді келесі мақалада жалғастырамыз.

«Жазбаларды қалай зерттеуіміз керек? Әуелі іліміміздің қазықтарын бірінен соң бірін қағып алып, содан кейін бүкіл Жазбаны өзіміздің қалыптасқан пікірлерімізге сәйкестендіруге тырысуымыз керек пе, әлде өз ойларымыз бен көзқарастарымызды Жазбаларға алып барып, өз теорияларымызды ақиқат Жазбалары арқылы жан-жақтан

өлшеуіміз керек пе? Киелі кітапты оқитын, тіпті оны үйрететін көптеген адамдар өздері үйретіп немесе зерттеп жүрген қымбат ақиқатты ұқпайды. Ақиқат айқын көрсетіліп тұрғанның өзінде, адамдар адасуларды қабылдайды; ал егер олар өз ілімдерін Құдай сөзіне алып келіп, өз ойларын дұрыс етіп дәлелдеу үшін Құдай сөзін өз ілімдерінің жарығымен оқымай, қайта ілімдерін Құдай сөзімен өлшесе, олар қараңғылық пен соқырлықта жүрмес еді, әрі адасуды қастерлемес еді. Көптеген адамдар Жазба сөздеріне өз пікірлеріне сай келетін мағына береді, сөйтіп олар Құдай сөзін бұрмалап түсіндірулері арқылы өздерін жаңылыстырып, басқаларды да алдайды. Құдай сөзін зерттеуге кіріскенде, мұны кішіпейіл жүрекпен істеуіміз керек. Барлық өзімшілдік пен даралыққа құмарлықтың бәрі біржола ысырып тасталуға тиіс. Ұзақ уақыт бойы берік ұстанылған пікірлер жаңылмайтын деп есептелмеуге тиіс. Яһудилердің ежелден орныққан дәстүрлерінен бас тартқысы келмегендігі олардың күйреуіне себеп болды. Олар өз пікірлерінен де, Жазбаларды түсіндірулерінен де ешбір ақау көрмеуге бел буды; бірақ адамдар қандай да бір көзқарастарды қанша уақыт ұстанған болса да, егер олар жазылған сөзбен анық қуатталмаса, олардан бас тартылуға тиіс.

«Шындықты шын жүректен қалайтындар өз ұстанымдарын тексеру мен сынға ашып көрсетуден тайынбайды және өз пікірлері мен ойларына қарсы уәж айтылса, бұған ренжімейді. Қырық жыл бұрын арамызда қастерленген рух осындай еді. Біз жанымыз ауыртпалықта жиналып, сенім мен ілімде бір болуымыз үшін дұға ететінбіз; өйткені Мәсіхтің бөлінбейтінін білетінбіз. Әр жолы бір мәселе ғана зерттеу нысаны етілетін. Бұл зерттеу кеңестеріне салтанатты байыптылық тән еді. Жазбалар үрейлі қастерлеу сезімімен ашылатын. Шындықты тереңірек түсінуге лайық болуымыз үшін, біз жиі ораза ұстайтынбыз. Қызу дұғадан кейін, егер қандай да бір мәселе түсініксіз қалса, ол талқыланатын, әрі әркім өз пікірін еркін білдіретін; содан соң біз тағы да тізе бүгіп дұға ететінбіз, және Құдай бізге бір көзқараста болуға көмектессін, Мәсіх пен Әкенің бір болғанындай біз де бір болайық деген жалынды жалбарынулар көкке көтерілетін. Көп көз жасы төгілді. Егер бір бауырлас басқа бір бауырласты өзі түсінгендей бір үзіндіні түсінбегені үшін түсінігінің шабандығын бетіне басса, сөгіс алған адам кейін бауырласының қолын ұстап: “Құдайдың Киелі Рухын ренжітпейік. Иса бізбен бірге; кішіпейіл де үйренуге дайын рухты сақтайық”, — дейтін; ал сөз арналған бауырлас: “Мені кешір, бауырым, мен саған әділетсіздік жасадым”, — дейтін. Содан кейін біз тағы бір рет дұға уақытына тізе бүгетінбіз. Осылайша біз көп сағат өткіздік. Әдетте біз бір жолы төрт сағаттан артық бірге зерттемейтінбіз, бірақ кейде өз уақытымызға арналған шындықты түсінуіміз үшін бүкіл түн Жазбаларды салтанатты түрде зерттеумен өтетін. Кейбір жағдайларда Құдайдың Рухы маған қонып, қиын бөліктер Құдай белгілеген жол арқылы айқын етілетін, сонда толық үйлесім орнайтын. Бәріміз де бір ойда, бір Рухта едік.

«Біз Жазбалардың қандай да бір адамның пікірлеріне лайықтап бұрмаланбауын барынша шын ниетпен көздедік. Біз, түрлі пікірлер болған, маңызы жағынан екінші дәрежелі мәселелерге аялдап тоқталмау арқылы, арамыздағы айырмашылықтарды мүмкін болғанынша аз етуге тырыстық. Бірақ әрбір жанның жүрегіндегі ауыр жүк — бауырластар арасында Мәсіхтің Өз шәкірттері Өзі мен Әкесі бір болғанындай бір болсын деген дұғасына сай келетін ахуал орнату еді. Кейде бауырластардың біреуі не

екеуі ұсынылған көзқарасқа қасарыса қарсы тұрып, жүректің табиғи сезімдеріне ерік беретін; алайда мұндай бейім көрінгенде, біз зерттеуімізді тоқтатып, жиналысымызды кейінге қалдыратынбыз, сонда әрқайсысы Құдайға дұға етіп баруға және өзгелермен сөйлеспестен, айырмашылық туғызған мәселені көктен нұр сұрай отырып зерттеуге мүмкіндік алатын. Біз достық ықылас білдіріп тарасатынбыз да, мүмкін болғанынша тезірек қайта жиналып, зерттеуді жалғастыратынбыз. Кей уақыттарда Құдайдың құдіреті бізге айрықша түрде түсетін, әрі анық нұр ақиқаттың тармақтарын ашып көрсеткенде, біз бірге жылап, бірге қуанатынбыз. Біз Исаны сүйдік; біз бір-бірімізді сүйдік.»

«Сол күндері Құдай біз үшін әрекет етті, ал шындық жанымыз үшін қымбат еді. Бүгінгі бірлігіміз сынақтың сынынан өте алатын сипатта болуы қажет. Біз мұнда Ұстаздың мектебіндеміз, өйткені жоғарыдағы мектепке даярлануымыз керек. Біз түңілуді Мәсіхке тән рухпен көтеруді үйренуге тиіспіз, әрі осы арқылы үйретілетін сабақ біз үшін зор маңызға ие болады.».

«Бізге үйренетін сабақтар көп, әрі ұмытатын нәрселеріміз де өте, өте көп. Тек Құдай мен көк қана қателеспейді. Өздері қадірлеп ұстанған көзқарастан ешқашан бас тартудың қажеті болмайды, өз пікірін өзгертуге ешқашан себеп туындамайды деп ойлайтындар түңіледі. Біз өз идеяларымыз бен пікірлерімізге табанды түрде жабысып тұрғанымызша, Мәсіх дұға еткен бірлікке ие бола алмаймыз». Review and Herald, July 26, 1892.